

DE DEUR ZONDER KLOPPER.

HOOFDSTUK II.

WELKE VREEMDE DINGEN DE DOKTER DEED.

Een vogel laat een stroohalmpje in den stroom vallen, dat hij voor zijn nestje wilde medenemen; het valt in het midden van een draaistroom en wordt aldus rondgedreven; het zakt den stroom niet af, aldus wordt de kern gevormd, en andere strootjes, verwelkte ranken en grashalmpjes drijven er tegen aan, en op deze wijze ontstaat er een eilandje. Nu was dokter Hendrie op dien dag de vogel geweest, en had een stroohalm in den vorm van een steeds terugkeerend denkbeeld in de ziel van Jan Gammidge laten vallen, hetgeen het middelpunt voor eene menigte andere denkbeelden vormde, die er steeds om heen dreven, zoodat, toen hij eindelijk bij de deur zonder klopper aankwam, zich reeds een vrij aanzienlijk eiland in de overwegingen van zijnen patient gevormd had. Het nedergevalven strootje was dit denkbeeld: „de eenzame dood van den eenzamen man.” De ranken, die er bij aangedreven waren, waarvan sommigen zichtbaar op de oppervlakte, anderen verborgen en reeds weer half verzonken, waren de volgende: Vooreerst, Carlien is al vrij kort aangebonden; ten tweede, hoe ouder zij wordt, des te driftiger wordt zij ook; ten derde, zou dit zoo voortdurend moeten toenemen? ten vierde, hoe zou het gesteld zijn als hij eens ziek moest worden? waarvan hij echter nog niet het minste voor gevoel had. Maar toch, de menschheid blijft daar nooit van verschoond; daarom als hij eens eene langdurige, kwijnende, ernstige, ja misschien doodelijke ziekte kreeg, hoedanig zou dan zijn toestand zijn? ten vijfde, maar No. 5, 6, 7 enz. waren nog niet genoeg gevormd, om beschreven of in eene lijst opgesomd te kunnen worden; het waren brokstukken van vermoedens, argwaan en misverstand, ontstaan door het een bij het ander te voegen. Dit een en ander bestond dikwijls in een woord, een blik, hetgeen op zich zelf van zeer weinig beteekenis was, maar bij elkander gevoegd zijnde kon er wel iets ernstigers in gevonden worden. Carlien vermoedde geenszins hoe groot

DE CHRISTELIJKE FAMILIEKRING, VI.

dit eilandje reeds geworden was, hoe veel stroohalmpjes reeds door den stroom waren aangedreven, die zich dicht aan het door den dokter neergeworpene hadden vastgenesteld. Maar zij had ter zelfder tijd ook een eilandje, het had zich niet gevormd door iets, dat door een ander was uitgeworpen, maar het was ontstaan uit haar eigen levensbeginsel, eigen belang. Dat was Carolines eiland; rondom haar eigen ik hadden zich alle verwachtingen, neigingen, wenschen en gevoelens in het leven verdrongen. Haar geest was volstrekt niet ontwikkeld, maar zij was slim, en begiftigd met eene ruime mate van gezond verstand. Maar welke goede hoedanigheden zij ook mogt bezitten, of van welke groote gebreken zij vrij mogt zijn, zij was toch even als haar meester, uiterst zelfzuchtig.

Dat ik wezenlijke menschen beschrijf, en een waar verhaal lever, zal de lezer het best kunnen opmerken uit de huiselijke tooneelen, waarin de karakters het meest uitkomen. Want het is gevaarlijk, om den spiegel voor de menschelijke natuur te veel op te heffen, en dien boven 's menschen hoofd te plaatsen, daar zij dan in dat beeld hunne eigene zelfzuchtige trekken niet kunnen zien.

Carlien gaf eenige stooten aan het mostaardzaad, eer zij zich zoo ver aan haars meesters gezag kon onderwerpen om het te laten staan, en nog maar ten halve willende toegeven, zeide zij bij zichzelf: „Het is eigenlijk ook nog niet droog genoeg.” Toen scheidde zij het gestampte zaad in eenen papieren zak, en hing de zeef met het overige weer op hare vorige plaats tegen de zuidzijde van den muur, om er nog eenige uren zonnenschijn aan te gunnen.

„Ik doe mijn best,” zeide Caroline, die ofschoon eenigzins verschrift door de aanwezigheid van een getuige, waarvan zij niets wist, toch volstrekt niet ongevoelig was voor de betoovering der vleijerij. — „Dat doet gij, dat doet gij,” zeide de stem, die toebehoorde aan den tuinman van een heerenhuis uit het dorp, een man, die zijne zaken zeer goed verstond, en die zich daarenboven nog wel eens met andere dingen bemoeide, waarmede hij niets te maken had; ook kende hij alle wegen en middelen om zijne manden en zijn eigen oogst zeer goed te verrijken. Hij was nog in den bloei des levens en zou er goed uitgezien hebben, maar een scheve schouder misvormde zijne overigens kloeke gestalte, en eene sluwe uitdrukking in zijne oogen ontsierde zijn niet onknop